

Про сповідь. Все, що не наважуєтеся запитати

Categories : [Важкі питання](#), [Варто прочитати](#)

Date : 03/04/2017

Відповіді на запитання про Таїнство Сповіді, які вас цікавили, але не наслідувалися запитати. Отож: для чого сповідатися, чому, як часто? Пояснює очільник Катехитичної комісії Києво-Галицького Верховного Архиепископства УГКЦ отець Андрій Стадницький.

— Що нам дає сповідь?

— Сповідь — це частина нашого духовного зростання. Бог, коли створював людину, то в задумі бачив її доброю і сповненою любові. Ми не завжди відповідаємо цьому його задуму. Людина має різні пристрасті, її тягне до поганих вчинків. А Сповідь — це як звернення до Небесного Лікаря, щоб отримати духовне оздоровлення.

— Що є гріхом: наші думки чи наші вчинки?

— Ми звикли говорити про гріх, як про вчинки. Та насправді, це вже плоди (наслідки), а насіння (причини) — всередині нас. Тож варто зважати не лише на зовнішні наші проступки, а лікувати наше серце. Не можна на тернину нав'язати виноградинки і сказати, що це виноград. Для доброго плоду мусить вирости правильне стебло. Тому змінивши свій внутрішній світ, матимемо інші вчинки.

— Чи повинен священник радити або повчати каянника?

— У сповіді священник насамперед вислуховує того, хто приходить каятися. Але, уприсутнюючи Бога, який є нашим духовним лікарем, у таїнстві Сповіді теж дає поради. І саме те, що ми називаємо покаянням — молитви, читання Святого Письма, якісь добрі вчинки, які дехто навіть сприймає як покарання за гріхи, є лікуванням від наших духовних захворювань.

— Чому інколи люди бояться сповіді?

— Візьмімо приклад Адама і Єви: згрішивши, вони заховаляся від Господа. Гріх приносить у наше серце страх і сором. Тож часто сповідь є складним кроком, бо треба прийти і визнати свою провину. Буває, що така моральна неготовність людини розкаятися призводить до того, що вона роками може не сповідатися. Спостеріг і те, що багато людей не йдуть до сповіді, бо думають: „Чого піду, якщо й так не виправлюся і це буде ще більшим гріхом“. Так думають, бо розкаяння в гріхах сприймають дуже вузько, через формулу — „обіцяю поправитися“. А насправді навіть у порадниках до сповіді пропонується після переліку гріхів говорити, що „жалію за гріхи і з Божою поміччю постановляю поправитися“. Треба розуміти, що лише власними силами не зможемо змінитися і це не трапиться в один момент. Бог — милосердний і, коли людина падає, Він готовий їй допомогти підвестися.

— Інколи люди сприймають сповідь як психотерапевтичний сеанс для полегшення сумління. Як є насправді?

— Через Святі Таїнства, зокрема через Сповідь, Ісус торкається нашої душі, зцілюючи її. Після Сповіді й справді приходить полегшення, але не від того, що я виговорився, а від того, що Бог мене простив і я це усвідомив. А цього психотерапія не дає.

— Чи є „рецепт“, як часто потрібно сповідатися?

— Треба постійно бути з Богом у добрих стосунках. Кількість сповідань залежать від того, як поводитимось. Чинячи важкий гріх (а це – свідоме і добровільне порушення Божого Закону в чомусь важливому), ми, можна так сказати, в односторонньому порядку розриваємо наш зв'язок із Богом. Тому, коли ми свідомо вчинили гріх, бо нам так зручно чи вигідно, то треба йти до Господа і перепросити. І найкраще просити вибачення одразу після падіння, а не назбирувати все на один раз. Загалом, радять приходити до Сповіді декілька разів у році. Після Сповіді часто робимо якісь постанови, хочемо щось змінити у своєму житті. Тому доброю є практика сповідатися раз у місяць: прожив місяць, зробив аналіз свого духовного зростання і накреслив для себе нові постанови.

— В деяких церквах священники не сповідають у Страсний тиждень, чому так?

— Великий піст закінчується перед Квітною неділею. Після неї настає особливий час — Страсний тиждень. У багатьох церквах у цей період священники вже не сповідають. Так, нема такого правила. Та поставте себе на місце священників. Упродовж усього посту, а особливо наприкінці, вони щодня годинами сповідають, а подекуди — від ранку до пізнього вечора. Священнику непросто приділити кожному належну увагу. Часто хочеш допомогти людині, та не раз ті люди, котрі рідко сповідаються, приходять просто „для галочки“, бо „всі йдуть і я йду“ чи мама або дружина вигнали. Ти розумієш, що часто ті сповіді не приносять жодної користі, а хіба ще більше гріха, і тебе це виснажує, ти сам потребуєш Божої сили. В Страсний тиждень священники багато моляться і самі духовно відновлюються.

— Чи рівноцінна загальна сповідь осібній?

— В УГКЦ практикуємо лише індивідуальну сповідь. Не беруся судити однозначно, проте мені неодноразово доводилося чути, що після так званої «загальної» сповіді, яку люди відбували в інших Церквах, вони, як би то так правильно сказати, не почувалися до кінця прощеними. Я б сказав так: у випадку зі Сповіддю не потрібно шукати „легких“ шляхів, бо часто це не приносить жодної користі для душі.

— Які гріхи священник не відпускає?

— Немає гріхів, які священник не може в Імені Бога відпустити. Проте є одне але; Катехизм нам нагадує, що „важливими умовами Сповіді є щире розкаяння, бажання змінити своє життя... Якщо людина, прийшовши до Сповіді, не бажає покаятися, відмовляється виправити заподіяну гріхом шкоду, то вона стає через це неспроможною прийняти прощення гріхів. Щоб допомогти людині усвідомити її нерозкаяність і спонукати її до правдивого навернення, священник тоді відмовляє їй у розрішенні“. Тобто, якщо людина не готова розпрощатися з якимось гріхом, то тоді не

священик, а сама людина не готова до розгрішення. Маємо мати постанову виправитися, бо за інших обставин священик не може допомогти. Крім того, зрозуміймо ще одну важливу річ: у Сповіді священик не може частково відпускати гріхи: ми або хочемо повністю жити за Божими законами в любові і доброті, або визначаємося, що нам хочеться життя проживати за своїми заповідями.

— Чи потрібно готуватися до сповіді та складати список своїх гріхів?

— Передовсім треба помолитися, щоб Бог допоміг пригадати прогрішення та дав відвагу на розкаяння. Список гріхів, написаний на маленькому листочку, допоможе не розгубитися перед священиком. Важливо під час сповіді не затаїти гріха. Якщо ж забули про щось сказати (не свідомо змовчали, а забули!), то не треба зразу повертатися і ще раз іти до сповіді, а наступного разу про цей гріх сказати. Іноді священик може запитувати, підштовхуючи каятника до осмислення, чи не забув він часом назвати якогось гріха. Та сповідь — це не екзамен перед священиком, а лікування.